

Müellif: Ömer Nasuhi Bilmen

Dergi: Mahfil

Tarih: Cemaziyelevvel 1343

Malum olduğu üzere insanlar için hiss-i diyanet fitrîdir. Fıtrat-ı selîmesini hüsn-i muhafazaya muvaffak olan bir insanın hiss-i diyanetten mahrumiyeti tasavvur olunamaz. İnsanlar ancak bu hiss-i ulvî sayesinde hidayete erer, ebedî bir saadete nail olur.

Hiss-i diyanetle dimağî tenevvür eden bir zat diyor ki:

Ben hiss-i diyanetin fitrî olduğunu kendi nefsimde pek güzel müşahede ediyorum, ben şuûn-ı hayatiyyemi nazara alarak düşünüyorum ki ben kendi irade ve ihtiyarım olmaksızın bu vüs'at-âbâd âleme geldim; müşfik bir validenin kenar-ı şefkatinde, vazifeşinas bir pederin zıll-i himayesinde perveriş-yab oldum, bütün günlerim esbab-ı zevk ve safa içinde geçmektedir; aşiyane-i istirahatim olan mahal, küre-i arzın pek latif, her tarafa nâzır bir parçası üzerinde bulunuyor, bu cihetle kainatın en ruh-perver menâzırî gözlerimin önünde parlayıp duruyor, bâhusus mâî renk semanın her tarafı pişgâh-ı temaşamı olanca nuraniyetiyle tezyin ediyor, her sabah temaşasıyla garip bir istiğraka daldığım güneşin kemal-i ihtişam ile tulû'u ruhumda bir nice rakik ihtisasatın tecellisine hizmet ediyor, gecelerin letafetine gelince bunlarda gönlüme daha başka bir feyz ile neşve-yab eyliyor, fikrimde bir nice ilhâmâtın inkişafına sebebiyet veriyor; parlak kamerin kendine has letafeti; seyyarelerin, sabitelerin o ruh-fezâ ilmaâtı vicdanımı nurlar içinde bırakıyor.

Semanın ve semadaki o kadar şâşâ-dar ecrâmın o ulvi menâzırını başka bir gözlükle tenzire çalışarak nazar-ı ibtihacımı celb eden saha-yı zeminin âgûş-ı tarâvetine almış olduğu bedâyi-i hilkate gelince en hassas şairlerin bile tasvirinden aciz kalacakları derecede latif ve ahenk-perverdir. Her gün odamın pencerelerini açıp da tatlı tatlı temaşasına dalmakta bulunduğum vâsi' ovanın her tarafı zümrüdîn ağaçlar ile, en dil-nişîn ekinler ile, rengarenk çiçekler ile bezenmiş bulunuyor.

Hüsn-i tâlî'ime bakınız ki ben bu mecmua-i tabiatın bu kadar âlî, ruh-perver parçalarını kemal-i istiğrak ile doya doya temaşa edecek bir mevkiine nâil bulunmakla beraber hem

nevim olan efrattan birçoğuna nasip olmayan büyük bir servete, yoksun bir mevki-i ictimaiye de malikim.

Bu muhteşem, safa-âbâd âlemde refika-i hayatım olan bir bedia-i iffet ise yed-i kudretin bir eser-i icâzkârânesi denilecek kadar bir mükemmeliyet-i hilkate maliktir, nezahet-i tabiiyle, ulviyet-i ahlakiyle bir meleke-i kemalat ıtlakına layıktır.

Semere-i hayatım olan sevimli çocuklarımı da dil-hahım üzere yetiştirmeye muvakkaf oluyorum.

Demek ki artık dünyada benden daha mesud bir kimse pek az tasavvur olunabilir.

Vâkiâ zahir-i hale nazaran bu, böyledir. Hayfa ki ben kendimi hakiki bir saadete ermiş göremiyorum, bu kadar nimetlere destres olduğum halde ruhum bir türlü teheyüccattan kurtulamıyor, muzdarip kalbim bir vecihle sükunet-yab olmuyor. Çünkü ben öyle bir nimet istiyorum ki hiçbir vakit elimden çıkmasın, ben öyle bir âlemde yaşamak istiyorum ki ahenk-i saadetimi hiçbir elim hadise ihlal etmesin. Halbuki içinde yaşadığım bu âlem-i nâsût, o kadar mükemmeliyetle beraber ihtiyacat-ı ruhiyemi tatmin edecek derecede haiz-i kemalat bulunmuyor, zira renk-i dil-firîbine meftun olduğum semayı vakit vakit pek muzlim bulutlar ihâta ediyor, zaman oluyor ki örneğin fecr levhalarından, o dil-nişîn tulû' manzaralarından eser kalmıyor, o bir adet ecrâm-ı semaviyyenin parıltısı görülmüyor, yer yüzeyine gelince: Bu da üzerindeki bedayi-i fitratı her zaman muhafaza edemiyor, baharın feyz-kudumuyla elde edebildiği âsâr-ı gûnâgûn-hilkati hazan gelir gelmez elden çıkarıyor, pek kasvet-engiz bir manzara teşkil etmeden azade kalamıyor.

Ve esefâ ki felaket bununla kalmıyor, benim enîse-i ruhum olan zevat da birer birer zevale yüz tutuyor. Öyle hazin bir tarzda âfil oluyor ki artık kendileriyle bu mâtem-hâne-i fânide bir daha mülakat etmek mümkün olamayacak.

Kemal-i yas ile şahidi olduğum bu feci hadiseler bir gün benim de karîn-i zeval olacağımı, birden bire sönüp gideceğimi beliğ bir lisan ile bana ifhâm edip duruyor.

Artık şu bekadan mahrum, fenaya mahkum olan âlem, bu kadar tâkat-fersâ şuûn-ı hayatiyyeye karşı için için ağlayan garip ruhumu nasıl bihakkın neşe-yab edebilir? Şu müteheyyiç ruhumun kudsî ebediyete müteveccih olan arzularını nasıl tatmine kafi olabilir?

Fakat emin olunuz ki, ben kendimi şu fani âlemde bihakkın mesut görmemekle beraber vicdanen münşerihim, hem de son derece münşerihim. Çünkü benim ruhum, ebedi bir hayatın, rehin-i üfûl olmayan bir cihan-nur-ı enverin mevcudiyetine kanidir. Benim vicdanımı lebriz-i feyz eden bu nezih kanaat ise hiss-i diyanetten başka değildir, bu nezih kanaat, şu mümkinatı kudret-i ezeliyesiyle ibdâ' eden bir vacibu'l-vücudun eser-i ilhamıdır. Bir vacibu'l-vücud ki onun her kevne iştibahtan münezzehe olan mevcudiyeti, onun azamet ve kudreti tasdik edildikçe bu mümkinatın vücudunu izah kâbil olmaz. O vacibu'l-vücud hazretleridir ki vücud ile ademe nispeti mütesavi bulunan bu silsile-i mümkinatın vücudunu ademine tercih etmiş, bu mecmua-i hâdisatın zi-suur bir cüzü olan insanlara hiss-i diyanetle meftur olarak saha-i şuhûda getirip kendi varlığını onlara ilham etmiştir.

Artık fitrat-ı selimesini muhafazaya muvaffak olan insanların ruhlarını bu ilham-ı rabbânînin tecelli-yi ezelisinden tecrid etmek imkanı mutasavvar değildir. Bu babda vuku bulacak her türlü mülhidâne mesai akamete mahkumdur.

□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□

İşte beşeriyete tesliyet-bahş olan, beşeriyetin inşirah-ı vicdanını bihakkın temin eden, beşeriyet için her türlü mezâhim-i hayatiyyeyi teshil ederek saadet-i hakikiyye kapılarını açan bu fitrat-ı selîmedir.

Elgıpta! Fıtrat-ı selîmesini hüsn-i muhafazaya muvaffak olarak ilhâmât-ı diniyyeden müstefîz olanlara.

Yazıklar olsun! Fıtrat-ı selîmesini tebdile çalışarak vadi-yi küfür ve ilhâda düşenlere.

Hazırlayan: Muhammed Salih Yıldız

Editör: Furkan Yalçınkaya

Link: https://isamveri.org/pdfosm/D00597/1343_55/1343_55_NASUHIO.pdf